

ДЕЯКІ ПРОБЛЕМИ ЗАСТОСУВАННЯ ПРАВОВИХ НОРМ, ЩО РЕГУЛЮЮТЬ ВІДНОСИНИ ОПЛАТИ ПРАЦІ, В ПРОЦЕСІ СУДОВОГО ЗАХИСТУ ПРАВ СЛУЖБОВЦІВ ДЕРЖАВНОЇ ВИКОНАВЧОЇ СЛУЖБИ

У роботі розглядаються проблемні питання застосування норм законодавства щодо оплати праці службовців державної виконавчої служби, пов'язані із встановленням тимчасового обмеження максимального розміру їх заробітку відповідно до Закону України від 13 квітня 2020 р. № 553-IX «Про внесення змін до Закону України «Про Державний бюджет України на 2020 рік», а також пропонуються шляхи їх вирішення.

Ключові слова: державні службовці, державна виконавча служба, винагорода, судова практика.

Постановка проблеми. Згідно з Преамбулою Закону України від 2 червня 2016 р. № 1402-VIII «Про судоустрій і статус суддів» правосуддя в Україні функціонує на засадах верховенства права відповідно до європейських стандартів і забезпечує право кожного на справедливий суд [1].

Конституція України та національне законодавство гарантують рівність усіх громадян перед законом. Відповідно до ст. 2-1 Кодексу законів про працю України (далі – КЗпП України) забороняється будь-яка дискримінація у сфері праці, зокрема порушення принципу рівності прав і можливостей, пряме або непряме обмеження прав працівників залежно від раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, гендерної ідентичності, сексуальної орієнтації, етнічного, соціального та іноземного походження, віку, стану здоров'я, інвалідності, підозри чи наявності захворювання на ВІЛ/СНІД, сімейного та майнового стану, сімейних обов'язків, місця проживання, членства у професійній спілці чи іншому об'єднанні громадян, участі у страйку, звернення або наміру звернення до суду чи інших органів за захистом своїх прав або надання підтримки іншим працівникам у захисті їх прав, повідомлення про можливі факти корупційних або пов'язаних з корупцією правопорушень, інших порушень Закону України «Про запобігання корупції», а також сприяння особі у здійсненні такого повідомлення, за мовними або іншими ознаками, не пов'язаними з характером роботи або умовами її виконання [2].

На жаль, аналіз актуальної судової практики з питань застосування правових норм, що регулюють деякі відносини оплати праці державних службовців, зокрема службовців державної виконавчої служби, і застосування цих же норм стосовно суддів, наводить на роздуми про існування неоднакового підходу до вирішення однорідних спорів.

Оскільки проблема, що висвітлюється у статті, пов'язана із судовою практикою останнього року, **дослідження і публікації** з цієї тематики відсутні.

Метою даної статті є виявлення проблем правозастосування норм законодавства у сфері оплати праці державних службовців, зокрема службовців державної виконавчої служби, пов'язаних із встановленням тимчасового обмеження максимального розміру їх заробітку, а також рекомендації можливих шляхів вирішення.

Виклад основного матеріалу. Статтею 29 Закону України від 14 листопада 2019 р. № 294-IX «Про Державний бюджет України на 2020 рік», у редакції Закону України від 13 квітня 2020 р. № 553-IX «Про внесення змін до Закону України «Про Державний бюджет України на 2020 рік», встановлено, що у квітні 2020 року та на період до завершення місяця, в якому відміняється карантин, установлений Кабінетом Міністрів України з метою запобігання поширенню на території України гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2, заробітна плата, грошове забезпечення працівників, службових і посадових осіб бюджетних установ

(включаючи органи державної влади та інші державні органи, органи місцевого самоврядування) нараховуються у розмірі, що не перевищує 10 розмірів мінімальної заробітної плати, встановленої на 1 січня 2020 року. При цьому у зазначеному максимальному розмірі не враховуються суми допомоги по тимчасовій непрацездатності, допомоги для оздоровлення, матеріальної допомоги для вирішення соціально-побутових питань та оплата щорічної відпустки [3].

Обмеження, встановлене у частині першій цієї статті, застосовується також при нарахуванні заробітної плати, суддівської винагороди, грошового забезпечення відповідно народним депутатам України, суддям, суддям Конституційного Суду України, членам Вищої ради правосуддя, членам Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, прокурорам, працівникам, службовим і посадовим особам Національного банку України, а також іншим службовим і посадовим особам, працівникам, оплата праці яких регулюється спеціальними законами (крім осіб, встановлених у переліку, затвердженому Кабінетом Міністрів України відповідно до частини другої цієї статті) [3].

Рішенням Конституційного Суду України від 28 серпня 2020 р. № 10-р/2020 «У справі за конституційним поданням Верховного Суду щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень постанови Кабінету Міністрів України «Про встановлення карантину з метою запобігання поширенню на території України гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2, та етапів послаблення протиепідемічних заходів», положень частин першої, третьої статті 29 Закону України «Про Державний бюджет України на 2020 рік», абзацу дев'ятого пункту 2 розділу II «Прикінцеві положення» Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про Державний бюджет України на 2020 рік»» були визнані такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), положення:

- частин першої, третьої статті 29 Закону України «Про Державний бюджет України на 2020 рік» від 14 листопада 2019 р. № 294-IX зі змінами;

- абзацу дев'ятого пункту 2 розділу II «Прикінцеві положення» Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про Державний бюджет України на 2020 рік» від 13 квітня 2020 р. № 553-IX [4].

Таким чином, обмеження розмірів оплати праці зазначених вище категорій державних службовців проіснувало понад чотири місяці: з 18 квітня по 28 серпня 2020 року. За таких обставин цілком зрозумілим є факт появи позовів зацікавлених осіб до судових органів щодо стягнення невикланих сум заробітку.

Як приклад, у справі № 520/17799/2020 [5] позивач, що обіймав посаду головного державного виконавця відділу примусового виконання рішень Управління забезпечення примусового виконання рішень у Харківській області Східного міжрегіонального управління Міністерства юстиції (м. Харків) і був звільнений 16 червня 2020 р. за власним бажанням, з припиненням державної служби, відповідно до ч. 1 статті 86 Закону України «Про державну службу», звернувся 10 грудня 2020 р. до Харківського окружного адміністративного суду з позовом до відповідача – Східного міжрегіонального управління Міністерства юстиції України (м. Харків), в якому просив суд: 1) стягнути з відповідача на свою користь нараховану і не виплачену йому при звільненні винагороду у розмірі 256 388,86 грн.; 2) стягнути з відповідача на свою користь середній заробіток за весь час затримки по день фактичного розрахунку.

Свою позицію позивач обґрунтовував тим, що заробітна плата службовця державної виконавчої служби має свої особливості. Так, відповідно до статті 13 Закону України від 2 червня 2016 р. № 1403-VIII «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» *заробітна плата* працівника органу державної виконавчої служби складається з посадового окладу, премії, доплати за ранг та надбавки за вислугу років, *винагороди*, а також інших надбавок згідно із законодавством [6].

Конституція України у ст. 43 гарантує кожному право на заробітну плату, не нижчу від визначеної законом, і встановлює, що право на своєчасне одержання винагороди за працю захищається законом [7].

За статтею 94 КЗпП України, приписи якої кореспондуються із частиною першою статті 1 Закону України від 24 березня 1995 р. № 108/95-ВР «Про оплату праці» [8], заробітна плата – це винагорода, обчислена, як правило, у грошовому виразі, яку власник або уповноважений ним орган виплачує працівникові за виконану ним роботу.

Згідно зі статтею 1 Конвенції про захист заробітної плати № 95, ухваленої Генеральною конференцією Міжнародної організації праці та ратифікованої Україною 30 червня 1961 р., термін «заробітна плата» означає, незалежно від назви й методу обчислення, будь-яку винагороду або заробіток, які можуть бути обчислені в грошах і встановлені угодою або національним законодавством, що їх роботодавець повинен заплатити працівникові за працю, яку виконано чи має бути виконано, або за послуги, котрі надано чи має бути надано [9].

Таким чином, заробітною платою є винагорода, обчислена, як правило, у грошовому виразі, яку ро-

ботодавець (власник або уповноважений ним орган підприємства, установи, організації) виплачує працівникові за виконану ним роботу (усі виплати, на отримання яких працівник має право згідно з умовами трудового договору і відповідно до державних гарантій).

Структура заробітної плати визначена статтею 2 Закону України «Про оплату праці», за змістом якої заробітна плата складається з основної та додаткової заробітної плати, а також з інших заохочувальних та компенсаційних виплат.

Як уже зазначалося вище, заробітна плата працівника органу державної виконавчої служби складається з посадового окладу, премії, доплати за ранг та надбавки за вислугу років, винагороди, а також інших надбавок згідно із законодавством (ст. 13 Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів»).

Відповідно до п. 1 Порядку виплати винагород державним виконавцям та їх розміри і розмір основної винагороди приватного виконавця, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 8 вересня 2016 р. № 643 (далі – Порядок 643)¹, винагорода державному виконавцю виплачується у разі фактичного виконання (повного або часткового) виконавчого документа майнового характеру, стягнення заборгованості із сплати аліментів. Розмір цієї винагороди залежить від стягнутої суми або вартості майна боржника, переданого стягувачу за виконавчим документом [10].

Фактичним виконанням вважається виконання рішення за виконавчим документом майнового характеру в повному обсязі або частково та виконавчого документа немайнового характеру в повному обсязі в порядку, встановленому Законом України «Про виконавче провадження», якщо за такими документами стягнуто виконавчий збір і витрати, пов'язані з організацією та проведенням виконавчих дій щодо забезпечення виконання рішення (п. 4 Порядку).

Виплата винагороди здійснюється в межах і за рахунок відповідних надходжень до спеціального фонду державного бюджету на підставі кошторисів та планів асигнувань спеціального фонду на відповідний рік (п. 18 Порядку № 643). Тобто законодавством передбачені спеціальний механізм нарахування винагороди державним виконавцям і спеціальне джерело фінансування, пов'язане зі стягненням за виконавчими документами виконавчого збору та витрат на організацію і проведення виконавчих дій щодо забезпечення виконання рішення.

Таким чином, можна стверджувати, що юридична природа винагороди державного виконавця, порівняно з рештою виплат, що входять до структури заробітної плати (надбавки, доплати, премії тощо), інша, оскільки вона формується із коштів спеціального фонду, стягнутих з боржників, а не за рахунок коштів, запланованих у бюджеті для виплати заробітної плати державним службовцям.

Тому обмеження, яке діяло протягом строку чинності ст. 29 Закону України «Про Державний бюджет України на 2020 рік», не зупинило механізму нарахування винагороди державному виконавцю. Той факт, що протягом дії трудового договору заробітна плата мала нараховуватися у розмірі, що не перевищував 10 розмірів мінімальної заробітної плати, встановленої на 1 січня 2020 року, не свідчить про скасування можливості нарахування і виплати винагороди.

Крім того, обмеження максимального розміру заробітної плати державним службовцям, встановлені ст. 29 Закону України «Про Державний бюджет України на 2020 рік» та визнані Конституційним Судом України незаконними, не передбачали обмеження дії статей 116 і 117 КЗпП України щодо обов'язку роботодавця здійснити повний розрахунок з працівником і виплатити всі належні йому суми у день звільнення.

У Рішенні від 15 жовтня 2013 р. № 8-рп/2013 у справі № 1-13/2013 Конституційний Суд України зазначив, що поняття «заробітна плата» і «оплата праці», які використано у законах, що регулюють трудові правовідносини, є рівнозначними в аспекті наявності у сторін, які перебувають у трудових відносинах, прав і обов'язків щодо оплати праці, умов їх реалізації та наслідків, що мають настати у разі невиконання цих обов'язків, а також дійшов висновку, що під заробітною платою, що належить працівникові, необхідно розуміти усі виплати, на отримання яких працівник має право згідно з умовами трудового договору і відповідно до державних гарантій, установлених законодавством для осіб, які перебувають у трудових правовідносинах з роботодавцем, незалежно від того, чи було здійснене нарахування таких виплат [11].

Однак суд першої інстанції, з рішенням якого погодився і Другий апеляційний адміністративний суд, не взяв до уваги доводи позивача і відмовив у задоволенні адміністративного позову, посиляючись на те, що рішення Конституційного Суду України, яким визнано неконституційними запроваджені Законом України «Про Державний бюджет України на 2020 рік» обмеження у заробітній платі державних службовців, набуло чинності 28 серпня 2020 року, не має зворотної дії у часі, а тому відсутні підстави для проведення позивачеві зазначених виплат.

¹ У редакції, чинній на момент виникнення спірних правовідносин.

Розглянутий судовий прецедент щодо обмежень в оплаті праці державного виконавця хотілося б порівняти з двома іншими, на наш погляд, аналогічними судовими прецедентами, пов'язаними із обмеженням грошових виплат суддям.

Так, у справі № 340/4060/20 за адміністративним позовом особи (судді районного суду) до Держави Україна в особі Державної казначейської служби України, Державної судової адміністрації України про стягнення на її користь матеріальної шкоди у вигляді недоотриманої суддівської винагороди за період з 18 квітня 2020 р. по 27 серпня 2020 р. у розмірі 275 570 грн. (у подальшому сума позову була зменшена до 121 359,68 грн.), заподіяної прийняттям неконституційного правового акту, Кіровоградський окружний адміністративний суд рішенням від 15 лютого 2021 р. позов задовольнив частково, а саме: стягнув на користь позивача 97 694,54 грн., зменшивши суму позову на 19,5% (18% - ставка податку на доходи фізичних осіб, 1,5 % - ставка військового збору) [12].

При цьому суд посилався на те, що обов'язок держави стосовно забезпечення фінансування та належних умов для функціонування судів і діяльності суддів, закріплений у статті 130 Конституції України, є однією з конституційних гарантій незалежності суддів.

Щодо позиції представника Державної судової адміністрації України про те, що рішення Конституційного Суду України від 28 серпня 2020 р. №10-р/2020 у справі №1-14/2020 (230/20) не містить положень, які б поширювали його дію на правовідносини, котрі виникли до набрання ним чинності, суд вказав, що це не впливає на вирішення спору, оскільки даним рішенням не встановлюватися будь-які права чи обов'язки осіб та на підставі цього рішення не виникли нові правовідносини. Навпаки, цим рішенням констатована невідповідність Конституції України положень частин першої, третьої статті 29 Закону України «Про Державний бюджет України на 2020 рік» від 14 листопада 2019 р. № 94-IX зі змінами, та наголошено, що втрачені у зв'язку з цим кошти підлягають компенсуванню [12].

Аналогічне рішення було прийняте 26 лютого 2021 р. Львівським окружним адміністративним судом у справі № 380/12182/20 за адміністративним позовом особи (судді апеляційного господарського суду) до Територіального управління Державної судової адміністрації України у Львівській області, Західного апеляційного господарського суду, Державної судової адміністрації України про стягнення суддівської винагороди в розмірі 551 267,50 грн. за період з квітня по серпень 2020 року [13].

Суд у цій справі вказав, що рішенням Конституційного Суду України від 28 серпня 2020 р. №10-р/2020 зазначено про необхідність компенсувати відповідними виплатами встановленні обмеження суддівської винагороди. Також суд наголосив, що в силу приписів част. 2 ст. 130 Конституції України питання обрахунку та розміру суддівської винагороди регламентується виключно статтею 135 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», що, у свою чергу, виключає можливість застосування до правовідносин стосовно суддівської винагороди норм інших законів. У зв'язку з цим суд вважає, що обмеження розміру суддівської винагороди шляхом застосування Закону України «Про Державний бюджет України на 2020 рік» із змінами, внесеними на підставі Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про Державний бюджет України на 2020 рік», порушують права й гарантії незалежності судді та суперечить вимогам ч. 2 ст. 130 Конституції України, ст. 135 Закону України «Про судоустрій і статус суддів».

Як бачимо, судами в аналогічних спорах, але з різними позивачами (державні виконавці і судді) неоднаково застосовуються положення рішення Конституційного Суду України щодо неконституційності Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про державний бюджет на 2020 рік» від 13 квітня 2020 р. № 553-IX. Якщо у випадках із суддями дане рішення застосовують у зворотній дії для компенсації недоотриманих суддівських винагород за період обмеження таких виплат, то у випадку з державним виконавцем суд відмовив у стягненні недоотриманої винагороди, посилаючись на те, що рішення Конституційного Суду України не мають зворотної сили.

Звичайно, Основний Закон гарантує незалежність судової влади як однієї з гілок державної влади. Але відповідно до ст. 22 Конституції України всі мають рівні конституційні права і свободи та є рівними перед законом. На державних службовців виконавчої влади також поширюються конституційні гарантії щодо забезпечення рівності у правах. Тому такий неоднаковий підхід судів до вирішення аналогічних спорів призводить, на наш погляд, до дискримінації громадян.

Питання щодо можливості зворотної сили рішень Конституційного Суду України теж дає підстави для роздумів про те, як бути з правами громадян, що були порушені протягом того часу, коли діяла неконституційна норма. Адже фактично вона не відповідає Конституції не з моменту визнання її такою, а з часу прийняття.

Висновки. Підсумовуючи викладене, можна зробити висновок про відсутність сталості у судовій

практиці щодо застосування рішення Конституційного Суду України про неконституційність Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про державний бюджет на 2020 рік» від 13 квітня 2020 р. № 553-IX у справах про компенсацію різним категоріям державних службовців недоотриманих у зв'язку з обмеженням виплат.

Відповідно до ст. 6 Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод 1950 р., ратифікованої Законом України від 17 липня 1997 р.

№ 475/97-ВР, кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру або встановить обґрунтованість будь-якого висунутого проти нього кримінального обвинувачення [14]. Тому сподіваємось, що Верховний Суд здійснить аналіз та узагальнення відповідної судової практики і забезпечить однакове застосування норм права судами.

ЛІТЕРАТУРА

1. Про судоустрій і статус суддів: Закон України від 02.06.2016 р. № 1402-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2016. № 31. Ст. 545. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1402-19#Text>.
2. Кодекс законів про працю України: прийнятий Верховною Радою УРСР 10.12.1971 р. *Відомості Верховної Ради УРСР*. 1971. Додаток до № 50. Ст. 375. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/322-08#Text>.
3. Про внесення змін до Закону України «Про Державний бюджет України на 2020 рік»: Закон України від 13.04.2020 р. № 553-IX. *Відомості Верховної Ради України*. 2020. № 19. Ст. 126. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/553-20#Text>.
4. Рішення Конституційного Суду України від 28.08.2020 р. № 10-р/2020 «У справі за конституційним поданням Верховного Суду щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень постанови Кабінету Міністрів України «Про встановлення карантину з метою запобігання поширенню на території України гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2, та етапів послаблення протиепідемічних заходів», положень частин першої, третьої статті 29 Закону України «Про Державний бюджет України на 2020 рік», абзацу дев'ятого пункту 2 розділу II «Прикінцеві положення» Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про Державний бюджет України на 2020 рік» (справа № 1-14/2020(230/20)). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v010p710-20#Text>.
5. Рішення Харківського окружного адміністративного суду від 01.03.2021 у справі № 520/17799/2020. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/95308030>.
6. Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів: Закон України від 02.06.2016 р. № 1403-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2016. № 29. Ст. 535. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1403-19#Text>.
7. Про оплату праці: Закон України від 24.03.1995 р. № 108/95-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1995. № 17. Ст. 121. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/108/95-%D0%B2%D1%80#Text>.
8. Конвенція про захист заробітної плати: Міжнародний документ від 01.07.1949 р. № 95. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/993_146#Text.
9. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР. *Офіційний вісник України*. 2010. № 72/1. Ст. 2598. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>.
10. Про затвердження Порядку виплати винагород державним виконавцям та їх розміри і розмір основної винагороди приватного виконавця: постанова Кабінету Міністрів України від 08.09.2016 р. № 643. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/643-2016-%D0%BF#Text>.
11. Рішення Конституційного Суду України від 15.10.2013 р. № 8-рп/2013 «У справі за конституційним зверненням громадянки Присяжнюк Л.М. щодо офіційного тлумачення положень частини другої статті 233 Кодексу законів про працю України, статей 1, 12 Закону України «Про оплату праці» від 24 березня 1995 р. № 108/95-ВР» (справа № 1-13/2013). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v008p710-13#Text>.
12. Рішення Кіровоградського окружного адміністративного суду від 15.02.2021 у справі № 340/4060/20. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/94867409>.
13. Рішення Львівського окружного адміністративного суду від 26.02.2021 у справі № 380/12182/20. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/95306972>.
14. Конвенція про захист прав людини та основоположних свобод: Міжнародний документ від 04.11.1950 р. № 995_004. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004#Text.

REFERENCES

1. Pro sudoustrii i status suddiv: Zakon Ukrainy vid 02.06.2016 r. № 1402-VIII. (2016). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, № 31, art. 545. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1402-19#Text> [in Ukrainian].

2. Kodeks zakoniv pro pratsiu Ukrainy: pryiniaty Verkhovnoiu Radoiu URSR 10.12.1971 r. (1971). *Vidomosti Verkhovnoi Rady URSR*, Dodatok do № 50, art. 375. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/322-08#Text> [in Ukrainian].
3. Pro vnesennia zmin do Zakonu Ukrainy «Pro Derzhavnyi biudzheth Ukrainy na 2020 rik»: Zakon Ukrainy vid 13.04.2020 r. № 553-IX. (2020). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, № 19, art. 126. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/553-20#Text> [in Ukrainian].
4. Rishennia Konstytutsiinoho Sudu Ukrainy vid 28.08.2020 r. № 10-r/2020 «U spravi za konstytutsiinym podanniam Verkhovnoho Sudu shchodo vidpovidnosti Konstytutsii Ukrainy (konstytutsiinosti) okremykh polozhen postanovy Kabinetu Ministriv Ukrainy «Pro vstanovlennia karantynu z metoiu zapobihannia poshyrenniu na terytorii Ukrainy hostroi respiratornoi khvoroby COVID-19, sprychynenoi koronavirusom SARS-CoV-2, ta etapiv poslablennia protyepidemichnykh zakhodiv», polozhen chastyn pershoi, tretioi statti 29 Zakonu Ukrainy «Pro Derzhavnyi biudzheth Ukrainy na 2020 rik», abzatsu deviatoho punktu 2 rozdil II «Prykintsevi polozhennia» Zakonu Ukrainy «Pro vnesennia zmin do Zakonu Ukrainy «Pro Derzhavnyi biudzheth Ukrainy na 2020 rik» (sprava № 1-14/2020(230/20). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v010p710-20#Text> [in Ukrainian].
5. Rishennia Kharkivskoho okruzhnoho administratyvnoho sudu vid 01.03.2021 u spravi № 520/17799/2020. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/95308030> [in Ukrainian].
6. Pro orhany ta osib, yaki zdiisniuiut prymusove vykonannia sudovykh rishen i rishen inshykh orhaniv: Zakon Ukrainy vid 02.06.2016 r. № 1403-VIII. (2016). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 29, art. 535. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1403-19#Text> [in Ukrainian].
7. Pro oplatu pratsi: Zakon Ukrainy vid 24.03.1995 r. № 108/95-VR. (1995). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, № 17, art. 121. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/108/95-%D0%B2%D1%80#Text> [in Ukrainian].
8. Konventsia pro zakhyst zarobitnoi platy: Mizhnarodnyi dokument vid 01.07.1949 r. № 95. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/993_146#Text [in Ukrainian].
9. Konstytutsiia Ukrainy: Zakon Ukrainy vid 28.06.1996 r. № 254k/96-VR. (2010). *Ofitsiyni visnyk Ukrainy*, № 72/1, art. 2598. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text> [in Ukrainian].
10. Pro zatverdzhennia Poriadku vyplaty vynahorod derzhavnym vykonavtsiam ta yikh rozmiry i rozmir osnovnoi vy-nahorody pryvatnoho vykonavtsia: postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 08.09.2016 r. № 643. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/643-2016-%D0%BF#Text> [in Ukrainian].
11. Rishennia Konstytutsiinoho Sudu Ukrainy vid 15.10.2013 № 8-rp/2013 «U spravi za konstytutsiinym zvernenniam hromadianky Prysiazhniuk L.M. shchodo ofitsiinoho tlumachennia polozhen chastyny druhoi statti 233 Kodeksu zakoniv pro pratsiu Ukrainy, statei 1, 12 Zakonu Ukrainy «Pro oplatu pratsi» vid 24 bereznia 1995 r. № 108/95-VR» (sprava № 1-13/2013). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v008p710-13#Text> [in Ukrainian].
12. Rishennia Kirovohradskoho okruzhnoho administratyvnoho sudu vid 15.02.2021 u spravi № 340/4060/20. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/94867409> [in Ukrainian].
13. Rishennia Lvivskoho okruzhnoho administratyvnoho sudu vid 26.02.2021 u spravi № 380/12182/20. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/95306972> [in Ukrainian].
14. Konventsia pro zakhyst prav liudyny ta osnovopolozhnykh svobod: Mizhnarodnyi dokument vid 04.11.1950 r. № 995_004. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004#Text [in Ukrainian].

ЮШКО АЛЛА

кандидат юридических наук, доцент,
доцент кафедры трудового права НЮУ имени Ярослава Мудрого

СКРЫПКИН МИХАИЛ

курсант Института подготовки юридических кадров
для Службы безопасности Украины НЮУ имени Ярослава Мудрого

НЕКОТОРЫЕ ПРОБЛЕМЫ ПРИМЕНЕНИЯ ПРАВОВЫХ НОРМ, РЕГУЛИРУЮЩИХ ОТНОШЕНИЯ ОПЛАТЫ ТРУДА, В ПРОЦЕССЕ СУДЕБНОЙ ЗАЩИТЫ ПРАВ СЛУЖАЩИХ ГОСУДАРСТВЕННОЙ ИСПОЛНИТЕЛЬНОЙ СЛУЖБЫ

В работе рассматриваются проблемные вопросы применения норм законодательства, касающихся оплаты труда служащих государственной исполнительной службы в связи с установлением временного ограничения

максимального размера их заработка Законом Украины от 13 апреля 2020 г. № 553-IX «О внесении изменений к Закону Украины «О Государственном бюджете Украины на 2020 год», а также предлагаются пути их решения.

Ключевые слова: государственные служащие, государственная исполнительная служба, вознаграждение, судебная практика.

YUSHKO ALLA

PhD, Associate Professor, Associate Professor at the Department of Labor Law of
Yaroslav Mudryi National Law University

SKRYPKIN MYKHAILO

student of the Legal Training Institute for the Security Service of Ukraine of
Yaroslav Mudryi National Law University

SOME PROBLEMS OF APPLICATION OF LEGAL PROVISIONS, REGULATING REMUNERATION IN THE PROCEDURE OF JUDICIAL PROTECTION OF THE RIGHTS OF STATE ENFORCEMENT SERVICE'S SERVANTS

Problem setting. In 2020, amendments were made to the State Budget of Ukraine for 2020, which established a temporary restriction on the maximum salary of civil servants of the State Enforcement Service and judges. During this time, judicial practice has been formed on the application of legislation in the field of remuneration civil servants of the State Enforcement Service and judges. Analysis of this practice shows that there is a different approach to resolving homogeneous disputes.

Analysis of recent researches and publications. As the problem highlighted in the article is related to the case law of the last year, there are no studies and publications on this topic.

Target of research. The purpose of this article is to identify problems of law enforcement in the field of remuneration of civil servants, including civil servants, related to the temporary restriction of their maximum earnings, as well as to recommend possible solutions.

Article's main body. Based on the analysis of specific court precedents, the authors argue that courts in similar disputes, but with different plaintiffs (state executors and judges) unequally apply the provisions of the Constitutional Court of Ukraine on the unconstitutionality of the Law of Ukraine “On Amendments to the Law of Ukraine”, dated April 13, 2020 № 553-IX. If the plaintiff in the case is a judge, the courts apply the retroactive effect of the law to compensate for the unreceived judicial fees for the period of limitation of such payments. If the plaintiff in the case is a state executor, the courts refuse to collect the unreceived remuneration, referring to the fact that the decisions of the Constitutional Court of Ukraine are not retroactive.

The Constitution of Ukraine guarantees the independence of the judiciary as one of the branches of government. But in accordance with Art. 22 of the Constitution of Ukraine, all have equal constitutional rights and freedoms and are equal before the law. Civil servants in the executive branch are also subject to constitutional guarantees of equality of rights. Therefore, such a different approach of the courts to resolving similar disputes leads, according to the authors, to discrimination against citizens.

Conclusions and prospects for the development. The authors state the lack of a unified approach in judicial practice on the application of the decision of the Constitutional Court of Ukraine on the unconstitutionality of the Law of Ukraine “On Amendments to the Law of Ukraine” On State Budget for 2020 “of April 13, 2020 № 553-IX in disputes employees not received due to limited payments. The Supreme Court should analyze and summarize relevant case law. This will ensure uniform application of the law by the courts.

Key words: civil servants, State Enforcement Service, remuneration, judicial practice.

Юшко А. М., Скрипкін М. С. Деякі проблеми застосування правових норм, що регулюють відносини оплати праці, в процесі судового захисту прав службовців державної виконавчої служби. *Право та інноваційне суспільство*. 2021. № 2 (17). URL: http://apir.org.ua/wp-content/uploads/2021/12/Yushko_Skrypkin17.pdf.